

LBRIS

We know
books

LANCE HAWVERMALE

**CRIMINALUL
FĂRĂ CHIP**

CAPITOLUL UNU

Nu a mai plouat aici de patru sute de ani.

Gabe știa că era adevărat, știa deși se afla pe o bucată de pământ unde nu prea aveai cum să știi nimic sigur. Deșertul avea efectul acesta, mai ales deșertul de aici, în care nu existau reptile, nici cactuși și care nu era străbătut de niciun arab călărind maiestuos pe o cămilă. Nu aveai cum să fii sigur de nimic într-un loc care te ura. Te păcălea de fiecare dată.

Gabriel Traylin privi în zare, în noapte, fumând și îndreptându-se probabil spre un viitor cu un cancer îngrozitor și gândindu-se la uscăciunea improbabilă din jurul său. De patru sute de ani nu căzuse nici măcar o singură picătură de apă din cer. Deșertul Atacama din nordul statului Chile făcea ca deșertul Mojave, ținutul său natal, să pară o câmpie inundată. Aici, precipitațiile se măsurau în milimetri, și chiar și atunci, numai datorită unei ceți rare. Miliardele de stele cristaline de deasupra erau la fel de misterioase ca această devastare, acest schelet gol al pământului. Ce se întâmpla aici nu se mai întâmpla nicăieri altundeva: negarea totală și sumbră a vieții.

– La fel ca puținele femei pe care le-am cunoscut, își spuse el, jumătate serios, jumătate în glumă.

Veșnicul comedian, chiar și atunci când era singur. Ar fi trebuit să se apuce de stand-up comedy la vârsta de optsprezece ani în loc

să meargă la Universitatea Stanford. La urma urmei, nu era o diferență atât de mare între un comedian falit și un candidat la doctorat aflat în cădere liberă din pricina împrumuturilor studentești. Îngenuche și strivi rămășițele țigării pe o piatră care nu cunoscuse niciodată umezeala rouăi.

În spatele lui trona observatorul, la fel de mare și de tăcut ca un vas-fantomă.

Astronomii din Uniunea Europeană construiseră acea clădire în anul 2008. Capătul arid al planetei oferea telescopului lor de douăzeci de metri o priveliște asupra cerului complet neobstrucționată nici măcar de cea mai mică fâșie de nor. Nicio undă radio nu murdărea cerul. Puține avioane treceau pe acolo. Deși deșertul Atacama era un loc ostil oricărei forme de viață, când venea vorba de privitul stelelor antice, era cel mai dorit loc de pe pământ. Gabe era la fel de rău ca restul, fiind arogant pentru că se ocupa cu cartografierea galaxiilor mult prea îndepărtate ca să conteze. La vârsta de douăzeci și nouă de ani, era și cel mai tânăr, ceea ce-i oferea oarecum o scuză pentru păcatul său.

Vanitatea lui Galileo, o numea Rubat.

Ah, acel Rubat. Vorbea ca un poet, dar avea igiena unui cerșetor. Promisese că avea să-l ducă pe Gabe în oraș – Gabe nu prea mai avea țigări și nici benzi desenate de citit –, dar cel mai probabil uitase. Gabe era pe punctul de a se întoarce la observator și de a-l găsi pe bărbat, când ceva străluci în întuneric.

O sută de metri mai în față, pe terenul necultivat, se mișcă ceva, abia zărindu-se în lumina stelelor.

Nu doar că se mișcă, ci *pluti*.

Gabe se ridică în picioare, cu mukul de țigară între degete.

Silueta se deplasă de la est la vest, lină, cu dexteritatea fluidă a unei pisici care dă târcoale sau a unei gimnaste. Bineînțeles, niciun leu de munte nu trăia acolo, pentru că nu avea ce vâna. Cât despre gimnaste și alți membri ai rasei umane... din câte știa Gabe, nu

locuia nimeni acolo, cu excepția fantomelor pe care nativii chilieni susțineau că le văzuseră ocazional, spiritele morților deshidratați.

Deci ce e asta?

Se îndepărtă de observator și făcu doisprezece pași prin nisip. Întrucât nu existau lumini la exterior care ar fi putut întrerupe munca astronomilor, Gabe știa că avea să fie invizibil oricui ar fi fost acolo, atât timp cât stătea nemișcat. Aerul rece îi ridică părul de pe mâini, căci nu se deranjase să-și ia pe el geaca de blugi înainte să iasă la o țigară. O fi fost Atacama deșert, dar se afla în umbra ploioasă a munților Anzi, cei păstrători de secrete – la adăpost de vânt, unde aerul era stors de toată umezeala de pe vârfurile munților. Situat la câteva mii de metri deasupra nivelului mării, Atacama nu era o mare de nisip saharian rumenit, ci un vid devastator care lăsa cicatrici pe planetă precum acidul.

Ignorând frigul, Gabe urmări din priviri chestia mișcătoare, fiind sigur acum că nu era o iluzie, nici o fantasmă creată de întunecimea nopții. Se mișca în mod constant, dar nu rapid, fiind doar o formă întunecată într-un fundal și mai întunecat, și așadar aproape imposibil de distins. Ar fi putut fi orice. Sau *oricine*.

Oprește-te.

Gabe își dădu singur ordinul. Ce naiba făcea? În cele șase luni care trecuseră de când fusese trimis să lucreze aici, chinuindu-se să meargă pe drumul cercetărilor sale pentru doctorat, nu mai văzuse niciodată nimic în acea pustietate. Știa ce avea să spună Rubat. Silueta plutitoare era un fel de infractor, un hoț chilian care venise să fure câțiva litri de benzină din garajul observatorului. Rubat refuza să aibă încredere în localnici. Era un astrofizician cu prejudecăți din Yemen, care presupunea că, într-o zi, localnicii aveau să îi atace pe privitorii de stele străini, cu torțe și greble în mâini.

Lui Gabe îi plăcea de musulmanul irascibil, chiar dacă – în mod straniu – nu-i văzuse niciodată fața.

Dar nu avea timp să stea să se gândească la asta acum. Chestia aia se îndrepta spre vest în noapte. Gabe nu se considerase niciodată

extraordinar de curajos, și acesta nu era momentul să câștige medalia de bronz. Nu avea de gând să se ducă acolo și să se confrunte cu oricine o fi fost persoana aia – deși nici nu intenționa să îl lase să intre în garaj și să își ia tălpășița cu benzina lor. Fără vehicule care să funcționeze, aveau să fie forțați să cheme un avion, deoarece mersul prin această lume lipsită de apă era echivalentul mersului încet către spânzurătoare.

Orice ar fi fost, crea curenți precum uleiul în apa întunecată.

– Cine ești? întrebă Gabe încet, cuvintele abia părăsindu-i buzele.

Lipit de clădire, își ținu privirea ațintită asupra siluetei și se mișcă odată cu ea. Era aproape sigur că era un bărbat, dar un bărbat care se mișca fără să scoată vreun zgomot. Pământul era la fel de tăcut precum spațiul cosmic, și Gabe ar fi trebuit să audă pașii intrusului. Dar nu auzea nimic altceva în afară de propriul puls care devenea din ce în ce mai rapid.

Ar putea fi verișorul lui Bigfoot¹.

Gabe ridică o sprânceană la această idee dubioasă. Weekendul trecut, unul dintre localnici îi spusese povestea lui Gigante din Atacama, un gigant care se presupune că hoinărea prin acest ținut lipsit de viață. La fel ca Sasquatch² din nord-vestul Americii, Gigante era întotdeauna în ceață atunci când era prins pe cameră.

O ceață destul de asemănătoare cu cea care se mișca acum prin întuneric.

Gabe alesese astronomia din două motive. Primul era șansa de a avea parte de singurătate; nu fusese niciodată o persoană sociabilă, aspect pentru care dădea vina pe boala sa. Al doilea motiv era pentru că iubea ideea existenței unor Lucruri. Lucruri care nu se găseau pe Pământ. Lucruri care alcătuiau Universul.

¹ Ființă asemănătoare cu o maimuță, de dimensiuni mari, despre care se crede că locuiește în pădurile din nord-vestul Americii de Nord. (n. tr.)

² Alt nume pentru Bigfoot. (n. tr.)

Sau Lucruri care rătăceau prin deșert noaptea.

Fir-ar! Trebuia să se ducă și știa asta.

Fiind sigur că întunericul îl va ascunde, Gabe merse în paralel cu chestia aceea. Câteva secunde mai târziu, deveni clar că Gigante nu se îndrepta spre garaj, ci mai degrabă spre magazie.

Cele două generatoare de 500 de kilowați erau dispozitivul de siguranță al observatorului. Acele namile cu motor diesel, care stăteau pe izolatoare de nivel industrial și care cântăreau fiecare 3 600 de kilograme, ofereau clădirii curent fără întrerupere în cazul unei pene, asigurând funcționarea serverelor, care puteau să continue să stocheze date, fără să fie pierdut nici măcar un cent din investiția companiei. De vreme ce aproape tot ce era înăuntrul observatorului era computerizat, până și dușurile, electricitatea era sfântul lor patron, sfințească-se numele ei. Sabotarea generatoarelor ar fi...

– De ce? șopti Gabe. De ce i-ar păsa cuiva de ele?

Nu avea răspuns pentru această întrebare. Teroriștii nu aveau nevoie de un motiv. Sau poate că acel bărbat care alerga atât de lin prin noapte nu era un terorist, ci un anarhist. Sau un terorist ecologic. Sau un fundamentalist religios. Sau un alt fel de *-ist* supărat. Lista de suspecți din lumea modernă era nesfârșită și probabil cunoscută numai de CIA și de anumiți membri ai personalului de la *National Enquirer*¹.

Umbra continua să se miște. Gabe porni după ea.

Se apropiară de magazie.

Generatoarele de curent electric erau ținute într-o anexă din oțel ondulat, pe o fundație de beton care fusese turnată de muncitorii locali, dar finanțată de plătitorii de taxe elvețieni. Deși Observatorul Quest-South era un proiect public administrat de douăsprezece guverne europene diferite, nu era niciun secret faptul că grupul aerospațial cu sediul la Geneva, Zubriggen Global, era cel mai mare

¹ Ziar tabloid conservator din SUA, ce datează din anul 1926. (n. tr.)

finanțator comercial. Gabe nu întâlnise niciodată pe nimeni din faimoasa Elveție neutră, dar își dădu seama că nu aveau să fie la fel de imparțiali dacă venea vorba să îi pedepsească pe cei care amenințau funcționarea Taj Mahalului lor din America de Sud.

Se gândi să facă stânga-mprejur și să aducă întăriri. Dacă tipul ăla era înarmat?

Nicio șansă. Nu exista niciun războinic printre locatarii observatorului în stare să ofere o mână de ajutor decent. De fapt, cu toții se aflau exact în capătul opus al axei, fiind niște tocilari în toată regula. Gabe era cel mai grozav dintre ei, și asta numai pentru că știa despre Chuck Palahniuk¹ și Roger Penrose², și pentru că nu arăta ca un aspirant atunci când purta o geacă de piele. Pe de altă parte, știa că trăsătura specifică adevăratului tocilar era autoamăgirea.

Continuă să meargă. I se părea că propriii lui pași răsunau prea tare. Spera doar că intrusul era atât de concentrat pe sarcina sa, încât nu avea să-l audă pe următorul său. Gabe îi zise „Mesagerul de la Miezul nopții“, acesta fiind numele unui personaj de benzi desenate, și brusc, Mesagerul nu mai fugi, ci încetini pe măsură ce se apropie de magazie.

Gabe era suficient de aproape acum, încât să vadă cu certitudine că acesta nu era Gigante, ci un bărbat, unul suplu și nu foarte înalt. Trăsăturile feței lui nu erau nimic altceva decât niște tușe în umbră.

De unde venise? Fugise dinspre mijlocul deșertului. Din câte știa Gabe, nu exista nimic acolo, decât niște orașe-fantomă care susținuseră minele de nitrat înainte ca tunelele să fie abandonate cu mulți ani în urmă. Minele erau acum închise, orașele erau pustii, arătând ca în filmele western vechi, unde ușile scârțâiau în bătaia vântului și umbra unei amenințări atârna în aer. Nu mai locuise nimeni acolo din anii '40, când cererea de nitrat sintetic luase definitiv locul celei

¹ Scriitor american de ficțiune și jurnalist independent, născut la 21 februarie 1962. (n. tr.)

² Matematician, fizician și filozof britanic, născut la 8 august 1931. (n. tr.)

de nitrat natural. Nu mai rămăsese nimic din vechile familii salpêtre, în afară de orașele și cimitirele lor abandonate.

Mesagerul se furișă după colțul magaziei și dispăru.

Cu speranța că noaptea avea să-l ascundă dacă stătea în umbră, Gabe avansă spre capătul opus al clădirii, păstrând o distanță de cinci metri față de zidul de metal. De la magazie până la observator nu trecea niciun cablu pe deasupra; toate erau pe sub pământ. Din magazie se auzea un ușor zumzet. Înăuntru se aflau echipamente în valoare de milioane de euro. Deși mecanismele de control se găseau într-o încăpere securizată vizavi de locuința lui Rubat, oricine s-ar fi aflat în magazie, stând între generatoare și un megawatt de energie, ar fi putut să distrugă proiectul pentru câteva săptămâni.

Gabe încetini când se apropie de marginea din capăt a anexei. Se puse pe vine și apoi se lăsă și mai jos.

Așteptă.

Stelele răgeau în tăcere. Chemarea lor de leu data de o sută de milioane de ani, și chiar mai mult. Gabe știa numele multora dintre ele. Nu suporta oamenii și probabil avea doar vreo doi prieteni adevărați, dar era frate de sânge cu fiecare lumină argintie de pe cerul nocturn. Trăia pentru acele momente în care stelele îi vorbeau. Și el mereu le răspundea.

Întunericul se mișcă.

Mesagerul apăru de după colțul din capăt, apoi făcu ceva ce dovedi în mod clar că era om.

Se aplecă, își puse mâinile pe genunchi și încercă să-și tragă sufletul.

De ce alergi? Gabe, care avea teorii despre orice, de la Dumnezeu până la spuma cuantică și omul care-l asasinase pe John Fitzgerald Kennedy, nu avea nicio teorie de data aceasta. Pur și simplu nu exista niciun motiv pentru care un bărbat singur să alege prin cel mai pustiu loc de pe pământ la miezul nopții.

Exact în timp ce Mesagerul se îndrepta de spate, ceva îl lovi în cap.

Gabe tresări.

We know
books

Craniul bărbatului scoase un pocnet și zvăcni într-o parte. Deși Gabe nu putea să-i vadă decât silueta, era clar că mișcarea aceea nu fusese una firească. O secundă mai târziu, se auzi un zgomot încet ca de oftat, și apoi Mesagerul de la Miezul nopții se prăbuși.

Gabe se întoarse, aproape așteptându-se să-l vadă pe Gigante cu un pumn de pietre, dar nu văzu nimic în afară de întunericul plutitor.

Când se uită înapoi spre siluetă, mușcându-și buza, alergătorul de mai devreme nu era decât o grămadă pe pământ.

Gabe își ținu respirația. Apoi expiră încet și așteaptă. Silueta rămase prăbușită și nemișcată. Deși ceva îl lovise în mod cert pe bărbat în cap, mâna din spatele proiectilului nu se vedea nicăieri. Având în vedere cât de întuneric era, deșertul ar fi putut fi plin de asasini și Gabe nu ar fi știut niciodată.

Asasini?

Lucille, vino-ți în fire.¹

Dar Mesagerul tot nu se mișca. Poate că era...

– Nu fi mort, șopti Gabe. Dumnezeu, nu fi mort!

Voia să se întoarcă, dar, în schimb, se forță să meargă spre omul întins cu fața în jos. Înaintă încet, cu inima bătându-i să-i sară din piept. Viața lui era monotonă. Studia citirile spectrometrului și se uita pe Syfy Channel ca un adevărat točilar. Rareori bea peste măsură. Făcuse sex o singură dată în toată viața sa. Corpul ei fusese la fel de divin ca al uneia dintre fetele lui Vargas², și Gabe își întipărise amintirea lui în minte pentru totdeauna, deși nu putea să spună același lucru despre fața ei, care nu-i lăsase nicio impresie. Una peste alta, rezultatul acelui stil de viață nu ar fi trebuit să fie această

¹ „Get real, Lucille“ este un podcast realizat de Lucy Thorp Suell. (n. tr.)

² La începutul secolului XX, artistul de origine peruană Alberto Vargas a inventat un stil vizual american. „Fetele Vargas“ pe care le-a pictat, așa cum aveau să fie cunoscute mai târziu, au apărut în reviste, reclame și calendare, precum și pe afișe și avioane. (n. red.)

situație, în care merge în patru labe printr-un deșert din Chile la unu noaptea, spre un străin care era posibil să fie mort.

Nu doar că era posibil. Gabe se apropie și văzu sângele.

De la distanța aceasta, bastonașele din ochii lui primeau suficientă lumină cât să vadă aura întunecată de pe pământ, din jurul capului bărbatului.

Gabe știa că, dacă ar fi existat o lumină decentă, ar fi văzut că trupul bărbatului devenise o umbră a deșertului. Se spunea că Atacama avea această putere. Îi transforma pe rătăcitori în el însuși; le absorbea toată umezeala din corp; îi transforma pe oameni în mumii.

Mesagerul de la Miezul nopții murise transpirat. Mirosul urât al pielii nespălate atârna în aer. Pantalonii omului nu aveau nicio formă în întuneric, dar cămașa lui avea câteva trăsături: mâneci lungi, încheiată până la gât, albă și simplă. Una dintre încheieturi avea o umflătură. Gabe se aplecă și decise că era un ceas, unul dintre acele cronografe mari și gălăgioase pe care le preferau sportivii. Acum că privea dintr-un unghi mai bun, Gabe văzu acul, limbile de tritium strălucitoare arătând că trecuse un minut de la moartea bărbatului, și timpul se scurgea în continuare.

Nu doar mort, ci omorât.

Așteptându-se la un atac, Gabe se întoarse. Se uită în stânga și-n dreapta, dar noaptea nu trăda niciun secret.

Oare ucigașul fugise? Sau era încă acolo? Și cum naiba reușise să vadă la o distanță atât de mare în acea beznă totală?

În ciuda frigului, transpira. Gabe își îndreptă din nou atenția asupra alergătorului căzut. Poate că nu era prea târziu. Găsi încheietura bărbatului și o strânse mai tare decât era nevoie ca să-i găsească pulsul. Trase aer în piept, se forță să-l expire, se detensionă puțin și se rugă să simtă pulsul.

Nu simți nimic... sau poate că simți. Să fi fost propriul puls acela pe care-l simțea în vârfurile degetelor sau bărbatul era încă în viață?

Fără niciun motiv, își aținti privirea asupra chipului bărbatului.

Ați putea crede că până acum renunțase să mai încerce. Dar nu. Iată-l din nou, scanând trăsăturile faciale – nasul, gura, ochii și urechile creau obișnuita simetrie –, dar se vedeau încețoșate și fără nicio noimă.

De când se știa, Gabe fusese nevăzător de fețe.

Termenul folosit de neurologi este *prosopagnozie* – incapacitatea de a face diferența între fețele oamenilor. Gabe crescuse recunoscându-și mama numai după haine, după verigheta subțire de pe deget și, bineînțeles, după voce. Dar fața ei nu fusese cu nimic diferită față de cea a tatălui lui sau a unchiului său sau a lui Dan Rather pe care-l văzuse prezentând știrile de seară. Prietenii pe care îi întâlnea la întâmplare pe stradă erau niște străini, asta până când începeau să vorbească. Ar putea să se întâlnească cu un om de douăsprezece ori și tot nu l-ar recunoaște la a treisprezecea întâlnire, decât dacă costumul său ar avea o anumită croială sau dacă ar avea cercel în buză. O chestie trebuia să iasă în evidență până la urmă, altfel fiecare față arăta exact la fel pentru el. Fețele nu îi apăreau neclare. Gabe putea să vadă fiecare detaliu. Dar un defect de dezvoltare a creierului său făcea astfel încât să-i fie imposibil să compare aceste detalii cu ale altor fețe. Își recunoștea propriul chip în oglindă numai pentru că știa că el stătea în fața ei. Dar dacă i se arăta o poză cu el și o poză cu Ernest Borgnine¹, șansele ca Gabe să se arate pe el din prima încercare erau cincizeci cu cincizeci.

Foarte puținor persoane le spunea despre asta, deoarece nimeni nu îl credea. În plus, învățase să compenseze acest defect.

Asta nu îl ajuta cu nimic acum. Mesagerul ar fi putut să fie fratele său, și el nu ar fi avut cum să-și dea seama decât dacă ar fi verificat semnul din naștere pe care Ronny îl avea în plica cotului.

Cine ești? se întrebă el. Era gândul pe care-l repeta cel mai mult, care-i răsuna în minte de fiecare dată când cineva îi întâlnea privirea.

¹ Actor american (1917-2012), câștigător al premiului Oscar pentru rolul din *Marty* (1955). (n. tr.)

Cine ești?

Lăsând la o parte treaba cu prosopagnozia, Gabe avea în fața sa o mare problemă. Își trecu mâinile prin păr, încercând să nu se panicheze, dar simțindu-și corpul îndreptându-se în acea direcție. Unde era piatra? Dintr-un motiv anume, trebuia să găsească proiectilul care provocase asta, dovada că Gigante chiar era acolo, atacând oameni.

Nu era nicio piatră.

Fir-ar. Dacă nu era nicio piatră, asta însemna că...

Gabe închise ochii.

Mesagerul de la Miezul nopții fusese împușcat. Și pentru că Gabe nu auzise zgomotul focului de armă, însemna că arma avusese amortizor.

Gabe sări în picioare, se întoarse cu fața spre observatorul neiluminat și porni în viteză spre el. Nu va recunoaște niciodată chipul mamei sale, dar îi știa răsul și atingerea blândă, și-și aduse aminte cu o claritate bruscă cum îi șoptise *Te iubesc, Peekaboo* în ziua când el plecase spre Chile. Chiar era încă un copil și nu avea de ce să se afle aici, având în vedere că crescuse la adăpostul casei sale, departe de întâlnirile sociale întâmplătoare care ar fi făcut ca boala sa să-i provoace suferință. Gabe se gândi la ea în timp ce fugea, întrebându-se cât de departe va apuca să ajungă înainte ca următorul foc de armă șoptit să-l răpună la pământ, ca să mai potolească puțin din setea nesfârșită a deșertului Atacama cu sângele său.

CAPITOLUL DOI

Reuși să ajungă.

Niciun glonț nu străbătu noaptea și nu-l găsi. Niciun frate al lui Bigfoot nu aruncă cu o piatră în el cu forța unei catapulte medievale.

Gabe se aruncă asupra ușii și fugi pe coridor, în întunericul luminat de lămpile roșii menite a nu deranja vederea nocturnă a celor care lucrau aici. Plăcile de gresie scârțâiau sub picioarele lui.

Trecu de birouri, de sala de jocuri cu masă de foosball, de sala de odihnă cu televizor la care se difuzau de obicei acele sitcomuri britanice înnebunitoare sau acele meciuri de fotbal la fel de îngrozitoare. Gabe nu era patriot de felul lui, dar întotdeauna ținea cu Statele Unite când venea vorba despre fotbal adevărat. O luă la dreapta și îi găsi pe cei mai în vârstă doi bărbați din întreaga clădire, stând aplecați deasupra unui șir de calculatoare cu monitoare multiple. Pe acele ecrane, analoage ale universului se roteau și se mișcau în limbajul matematicii. Nu putea să-l identifice pe niciunul din ei, dar oricum strigă:

– Rubat!

Îi sperie pe amândoi. Montero tresări și abia reuși să-și oprească cana cu cafea să nu se verse pe jos. Gabe știi că era doctorul Montero pentru că el mereu purta papuci de casă înăuntrul

observatorului. Dar fața lui nu era cu nimic diferită față de cea a bărbatului de lângă el.

Celălalt înjură în arabă, ceea ce însemna că era Rubat.

– Sunați la poliție! le ceru Gabe, plămânii lui afectați tânjind după aer.

Rubat își dădu jos imediat ochelarii de pe fața fără trăsături.

– La poliție? Despre ce vorbești?

– Cineva a fost împușcat.

Montero își făcu semnul crucii.

– Afară, spuse Gabe și arătă cu degetul. În dreptul magaziei. E un bărbat pe jos, sângerează. Cred că e mort, dar nu sunt sigur.

– Cine?

– Nu știu, chemați odată poliția!

Și o luă la fugă din nou. Nu fusese niciodată un alergător prea bun. Deja nu mai avea aer, mai mare răsul, pentru că era tânăr și slab, și nu știi niciodată când va veni noaptea vieții tale în care ceva va merge prost și tu vei fi cel care va trebui să faci așa încât totul să fie așa cum trebuie. În lipsa unei benzi de alergat, astronomul era pierdut.

Își luă zborul în noapte.

Spațiul deschis îl izbi din nou, la fel ca întotdeauna. Aici aveai senzația că Cristofor Columb se înșelase. Dacă te afunzi prea mult în deșert, găsești un loc în care totul se termină și nu rămâi cu nimic altceva decât cu un spațiu gol, în care distanța se măsoară în funcție de cât de mult îi ia luminii să ajungă acolo.

O duzină de sori începură să ardă brusc în spatele său. Rubat și ceilalți angajați apăsau pe întrerupătoare, aducând la viață spoturile puternice. În câteva secunde, pământul fu iluminat la fel de tare ca o curte de închisoare, expunându-l pe Gabe la fel de bine ca și destinația sa.

Ceva era în neregulă.

Fusese atât de șocat de eveniment încât uitase unde fusese doborât acel bărbat? Oare străinul căzuse pe partea cealaltă a magaziei?

Gabe încercui clădirea de metal, care se vedea acum clar în lumina lămpilor Klieg¹ montate pe stâlpi pe întreg perimetrul observatorului.

Nu văzu nimic.

Se opri. Gâfâi. Se întoarse în cerc.

Nu era niciun corp pe pământ, nici mort, nici viu. Mesagerul de la Miezuł noptii dispăruse.

Polițiștii de aici foloseau tot benzi galbene, precum cei din Statele Unite.

Gabe stătea pe marginea statuii lui Kepler, cu o cafea în mâini. Ofițerii în uniforme, *carabineros* din Chile, puseseră un cordon deși nu exista niciun cadavru care trebuia să fie protejat.

Dovezi, se gândi Gabe, aducându-și aminte de emisiunile cu crime de la televizor. *Conservă posibilele dovezi ca să nu fie contaminate.*

Veniseră cu elicopterul din Calama, cel mai apropiat oraș mare. Se dădeau în vânt după protejarea străinilor din țara lor. Când vorbiră cu Rubat, o făcură de parcă ar fi vorbit cu Papa. Gabe știa că or să vină și la el în cele din urmă, și-și lăsă cafeaua să se răcească, stând la picioarele de piatră ale bărbatului care descrisese primul mișcarea corectă a planetelor. Acesta era un lucru foarte important. Picioarele sculptate ale lui Kepler trebuie să fi fost suficient de mari încât toată lumea să fi putut să stea pe ele. Gabe se gândi la el ca la bărbatul cu un singur ochi de pe tărâmul celor orbi.

– Gabriel?

Ridică privirea și uită de Kepler când îi văzu pe cei doi bărbați care ar fi putut fi oricine. În stânga se afla Rubat, pe care putea să-l identifice cu ajutorul halatului de laborator și al faptului că-l strigase

¹ Lampă cu arc intens din carbon, utilizată în special pe platourile de filmare. Aceasta poartă numele inventatorului John Kliegl și al fratelui său, Anton Kliegl. (n. red.)

pe nume. Celălalt, care purta un costum, era la fel de anonim ca lutul nemodelat.

– Ești bine? întrebă Rubat.

– Lupul.

Rubat își încrucișă brațele pe piept.

– Nu înțeleg.

– Povestea cu băiatul care a strigat că vine lupul. La asta te gândești, nu-i așa? Am avut vedenii, sunt drogat sau am inventat totul. Strig că vine lupul. Dar probabil că în Yemen nu știți povestea asta.

– Asta faci acum? Strigi că vine lupul?

Gabe luă o gură de cafea. Nu avea rost să bea câte puțin; ori își aduna curajul și înghițea, ori înceta să se mai țină de ea de parcă ar fi fost o pătură de protecție.

– Poate că, dacă nu l-aș fi atins, aș fi spus că deșertul mi-a jucat feste. Un fel de miraj nocturn. Dar l-am atins. L-am simțit.

Persoana în costum spuse ceva în spaniolă.

Gabe nu stăpânea prea bine limba locală, iar Rubat știa și mai puțin decât el.

Bărbatul vorbi din nou.

Gabe se uită la el, se uită la acea față pe care creierul lui o vedea ca pe o coală de hârtie albă, se uită și așteptă, și apoi o voce din spațiile lui rosti:

– Kepler a fost domnul care a descoperit că Pământul se învârte în jurul Soarelui, nu-i așa?

Gabe se întoarse. Nu văzu decât un alt costum. Acesta era mai uzat judecând după cusături, iar bărbatul era încălțat cu mocasini cu găurele. Doar că în acele găurele nu avea loc un penny. Arătau ca...

Mocasini cu găurele în care încăpea un pesos, își dădu el seama. Și-ar fi dorit să îl amuze observația aceasta.

– Kepler, nu? întrebă bărbatul, vocea lui având un ușor accent spaniol.

– Copernicus, răspunse Gabe.

– A, bineînțeles. Nu dormeam mereu la orele de știință. Dar în zilele când Antonella Sayedra stătea pe locul din fața mea, îmi era cel mai greu să mă concentrez.

Întinse o mână.

– Braulio Fontecilla, Poliția civilă de Investigații.

Gabe dădu mâna cu el.

– Gabriel Traylin.

– Ar fi trebuit s-o vedeți.

– Pe cine?

– Pe Antonella. Avea numai șaptesprezece ani. Eu aveam șaisprezece, eram cel mai tânăr din clasă. Mama mă înscrisese la școală cu un an mai devreme pentru că știam să citesc. Antonella avea cel mai negru păr pe care îl văzusem vreodată. Sau pe care-l voi vedea vreodată.

Gabe îi susținu privirea bărbatului, nu pentru că l-ar fi ajutat cu ceva, întrucât Fontecilla rămânea în continuare o voce și un corp fără distincție facială, ci pentru că știa că polițiștilor le plăcea asta la oameni, mai ales la oamenii cu povești dubioase.

– Știu că era acolo, insistă Gabe.

– Sunt de acord. Ori asta, ori ați murdărit intenționat pământul cu sânge ca să ne induceți în eroare, ceea ce nu ar fi cel mai ciudat lucru pe care l-am văzut în cariera mea, dar ar fi... care e cuvântul? Nonprobabil?

– Improbabil.

– Așa. Improbabil. Așa cum am spus, am găsit sânge.

– Da. Ceva... l-a lovit în cap.

Celălalt bărbat, partenerul lui Fontecilla, scoase un carnetel. Era unul dintre acei sud-americani inteligenți care, chipurile, *habla ingles*¹, dar care preferă să n-o facă. Scrise în timp ce Gabe povestea ce se întâmplase.

¹ Vorbește engleză. (în lb. sp. în orig.) (n. tr.)

Până să termine, Rubat se așezase și el la baza statuii, cu mâinile strânse în poală. Fontecilla stătea la o distanță mică de ei, cu pumnii vârâți în buzunare, și se uita în sus la stele. Gabe își dădu seama cu întârziere că bărbatul purta pălărie. Din câte știa el, se numea trilby¹. Nu o observase deoarece fusese prea concentrat să mențină contactul vizual cu detectivul astfel încât să nu pară suspect. Nu avea nicio intenție să le spună că e bolnav de prosopagnozie. La fel ca oricine altcineva, li s-ar fi părut mult prea bizar ca să fie adevărat.

– ...și apoi, când am ieșit iar, nu mai era nimic acolo, încheie Gabe.

Fontecilla nu spuse nimic câteva minute. Gabe obosi să se mai prefacă interesat de fața lui. Își îndreptă din nou privirea asupra stelelor. Se uită în direcția Constelației Centaurul. Acolo, la doar cincizeci de ani-lumină, se afla o rocă numită Lucy. Se dovedise că Lucy era un diamant de mărimea unei planete, de zece miliarde de trilioane de trilioane de carate.

– Sunteți sigur că era mort? întrebă Fontecilla.

– La momentul respectiv așa am crezut, da.

– Atunci trebuie să vă pun întrebarea evidentă.

– Nu știu ce s-a întâmplat cu trupul lui, spuse Gabe. Am fost plecat doar câteva minute. Când m-am întors de la observator, tot ce mai rămăsese era sânge.

Fontecilla asimilă aceste informații. Partenerul lui se foi neliniștit. Gabe avea senzația că cei doi erau telepați și că îl vorbeau de rău în mințile lor.

– Uitați, zise Gabe. Nu știu ce altceva să mai spun. Așa s-au întâmplat lucrurile.

– Dețineți pistol, *señor*² Traylin?

Deși aerul nopții în deșert era rece, nici nu se compara cu fiorii pe care îi simți pe brațe atunci când realizează ce insinua Fontecilla.

¹ Pălărie din fetru cu un bor mai îngust, ridicat în spate și lăsat în jos în față. (n. red.)

² Domnule. (în lb. sp. în orig.) (n. red.)